Велемир Хлєбников

Слово про Ель

Перекладач: Володимир Підпалий

Джерело: З газети: "Літературна Україна" від 20 жовтня 2005 р.

Коли вагу кораблів
Перелили на груди,
Ми говорили: бачиш, ярмо
На шиї бурлаки.
Коли казився кам'яний потік,
Листям в долину падаючи,
Ми говорили — то лавина.
Коли плескіт хвиль бив моржа,
Ми говорили, що це ласти.
Коли ховав узимку сніг
Слід нічний звіролова,
Ми говорили, що це лижі
Як хвиля гойдає човен
І носить ношу людську,
Ми говоримо, що це човен.
Коли копито широке
Лося втримує на мочарі,
Ми говоримо, що це лапа.
А на розлогі роги
Ми говоримо — лось і лань.
Крізь пароплав захриплий
Лопать зігнуту я побачив:
Вона штовхала вагу води,
І промінь води забув про безодню.
Коли дошка на грудях воїна
Ловила списи і стрілу,
Ми говорили, що це лати.
Коли квітів широкий листок

Облаву вчиня на промінь,
Ми говоримо — протяглий листок.
Коли перемножити листя,
Ми говоримо, що це ліс.
Коли ластів'їна пір'їна
Стане, мов крапля синього дощу,
І птиця проллється краплею ваги
І на листок ляже її тягар,
Ми говоримо, що вона літає,
Сиплючи погляди самозванки.
Коли я лежу на лежанці
На ложі облога у лузі,
Я сам змайстрував із тіла човен
І тіло в полоні лінощів.
Убоїще я, ледащо чи човен?
Довкола, як повені, лінощів.
Як пальці побігли в долоню,
Як легінь не рушить листя,
Казали ми — немічний вітер.
Коли вода — широкий камінь,
Широкий діл сніговий,
Казали ми, що це лід.
Лід — білий лист води.
Хто не лежить в час руху
Тілом звірячим — стоїть,
Того нарекли — нарід.
Черпаємо воду з ложки.
Самотній, він вискочка звірів,
З попереком, як тополя,
Що не лежить попереком звірів,
Прямовисне двоноге,
Тебе назвали через нарід.
В калюжу скрапують пальці,
Ми кажемо — то долоня.
Ми летимо, як легкі,

Легкі ми, коли ми люди — з людьми —
Любимо. Залюблені — людяні.
Ель — це ті легкі Лелі.
Крапель чудовний дощ,
Ель — наче промінь сущого,
Що пронизує площину човна.
Нитка дощу й калюжа.
Ель — шлях краплі із висі,
Полишений широкою
Площиною.
В таїні любові наказ
Любити людей,
І люди ті, котрих ми маєм любити.
Дощем веселим улюбленець матері —
Калюжа дитя.
Коли обширом площі зупинена крапка — то Ель,
Сила руху, применшена
Площиною прикладки, — це Ель,
Такий силовий пристрій,
За Ель захований.